

***CUM CREDEȚI CĂ VA ARĂTA ROMÂNIA
ÎN 2030? CUM V-AȚI DORI SĂ ARATE?***

IRIS NUȚU

Când am citit întrebarea, m-am gândit că prea multe nu se pot schimba în nouă ani. Apoi mi-am amintit că zece ani a durat Războiul troian – și că tot atât i-a luat lui Ulise să se întoarcă acasă. Am un *love-hate relationship* cu România și nu mă aștept (dar nici nu sper) să fie de nerecunoscut în 2030, cum a fost Odiseu când a revenit în Ithaca, însă recunosc că mi-ar plăcea ca restul deceniului să aibă ceva din lumea aia miraculoasă a unei epopei – probabil și pentru că am acu-

mulat atâta deznădejde, încât mi se pare că avem nevoie de niște miracole. *In my wildest dreams*, România din 2030 își aduce aminte de pandemie ca de un vis urât, are un sistem de învățământ mai uman, care te învață să gândești, nu să memorezi, străzi mai sigure pentru femei și cupluri gay recunoscute legal ca familii – dar astea sunt primele lucruri care-mi trec prin minte. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, rîcoșez între a mă mulțumi cu două din patru și convingerea că nici astea patru schimbări n-ar fi destul.

TEONA FARMATU

Încep cu o chestie foarte recentă. Acum câteva zile, am dat peste un studiu (părea destul de profesionist) despre viitoare schimbări majore pe planetă (desigur, principala problemă – clima). Și una dintre teze era dispariția Dublinului (printre alte orașe din Irlanda), fiind înghițit de apă, proces care s-ar sfârși în 2030. M-am oprit din citit, pentru că tatăl meu locuiește și lucrează acolo. M-am gândit atunci (egoist, evident, în raport cu ceilalți locuitori): „OK, el s-ar întoarce în România.” Nu știu cum va arăta România peste 10 ani, dar sper să nu fie înghițită nicicum. Am o stare paradoxală de lehamiteforță (și n-aș spune că partea pozitivă e „din cauza” vârstei tinere pe care o am), așa că nu îmi imaginez nici o utopie, nici o distopie, nici vreo catastrofă naturală. Îmi imaginez, însă, un aspect destul de dramatic: cred că va fi o și mai mare discrepanță între orașele mari, dezvoltate (eventual, universitare) și cele mici, apoi între mediul urban și cel rural. Mi se pare că „se înghesuie” totul în anumite zone/orașe, iar peste 10 ani, să spunem, o să ne putem lăuda cu un oraș, două, trei, ca și cum asta e tot ce-am realizat. Pentru întrebarea „Cum aș vrea să arate România?”, aș deveni probabil utopică (sau nu?). Mi-aș dori să nu mai existe legea asta nescrisă cu „fiecare pe cont propriu” sau „care, cum poate” sau „cine reușește, bine, cine nu, asta e”. Apoi, nu cred în faptul că cei plecați la studii sau la muncă în străinătate se vor mai întoarce în țară prea curând, dar vreau să cred că nu vor mai pleca atât de mulți tineri și atât de mulți părinți, ceea ce ar însemna că și în România ar găsi joburi care să le ofere, mai întâi de toate, un suport financiar solid. Vreau să cred că peste 10 ani nu va mai fi instabilitatea asta de natură continuă (un soi de spleen), care încă îmi pune întrebarea „Să plec sau nu?”. Mi-aș dori să nu-mi mai pun întrebarea asta, care mă enervează teribil. Nu întrebarea în sine, ci rădăcinile ei și faptul că vreau și nu vreau să iau o decizie.

ADELINA PASCALE

Aș vrea să văd în anul 2030 cât mai multe proiecte eco. Nu o orientare tech, cât eco-aware. Știu că, oricât de mulți copaci am planta, nu mai putem schimba nimic. Știu că plastic la plastic și doză de aluminiu la doză de aluminiu nu va opri încălzirea globală, iar fiecare demers nu va opri apropierea ireversibilă a

tuturor efectelor globale. Încet-încet, ca în melancolia din filmul lui Trier, planeta interstelară de gunoi se va întoarce împotriva noastră. Aș vrea totuși să cred că o orientare eco-aware la nivel mondial va salva niște timp. Că, dacă propagăm acest awareness prin arte și media, micul demers al fiecăruia va mai avea puterea magică de încetinire a viitorului.

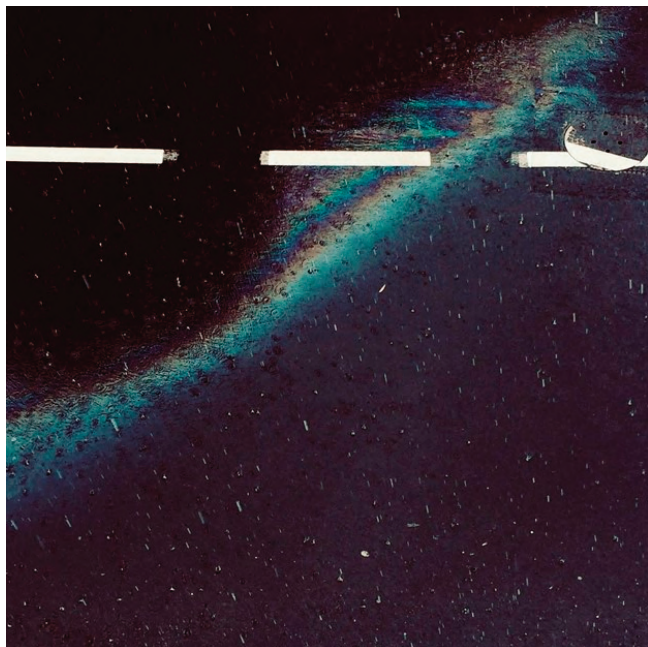
GEORGIANA BĂDESCU

2030 mă face să mă gândesc la o discuție telefonică avută recent cu prietenul meu cel mai bun despre piața muncii și cât de prost stăm din punct de vedere economic. Nu de asta mă trimite cu gândul la întrebarea despre 2030, ci faptul că la interviuri dăm de această constantă: „unde te vezi peste 10 ani?” Dacă asta ar fi un interviu, aș răspunde „optimist”: vreau să-mi continui studiile, să fiu mai activă în comunități, poate familie, apartament în rate, mașină în rate, poate mai scriu ș.a.m.d., dar nu e un interviu. 2030, pentru mine, înseamnă frică: frică de ce se întâmplă politic, frică de capitalism, frică de imperialism, frică de schimbările climatice, frică de ură. Antropocen, plantațiocen și capitalocen (D. Haraway) sunt cuvintele care mă sâcâie ca o durere de măsea care nu trece, la fel ca ura. Totuși, la nivel de conștiință comună, pulsează un „ceva”, ceva care mizează pentru drepturi egale, ceva care chestionează clasismul, ceva care se opune rasismului, homofobiei, sexismului, ceva care vede mediul înconjurător cu alți ochi, ceva care ne aduce împreună pentru un ideal comun (și, poate, utopic): binele. Poate că generația mea se raportează altfel la Celălalt: om și mediu. Cum aș vrea să fie o lume a viitorului? Inclusivă e cuvântul care mi-a venit instinctiv, empatică, mai blândă, mai conștientă. Prezentul nu e încurajator. De asta 2030 mă trage spre ambele părți, nu știu cum se vor împleni, dacă se vor împleni.

FLORIN GHERMAN

Nu mă pricep să anticipez viitorul, acum cu atât mai puțin, când totul e atât de fragil, când toți ne ducem la culcare sub aceeași pătură, însă pe saltele, bănci, avioane, trotuare și scări diferite. Privilegiul de a ne fi născut într-o țară cât de cât liberă nu ne aparține, datoria noastră este să îmbunătățim, dacă nu o să fie peste puterile noastre, ceea ce urmează să vină. Cred că avem anumite probleme cu unghiul din care alegem/

avem impresia că alegem să privim lumea în care ne ducem traiul. Asta îmi amintește de o poză făcută recent și pe care o să o las aici.

RALUCA BOANTĂ

Ar trebui să răspund la întrebarea asta din propria bulă și din afara ei. A doua parte e dintr-un loc înspre care m-am îndreptat mai puțin în ultima vreme în contextul pandemiei, în care, de nevoie, ne-am uitat mai degrabă în interioare sau imediata apropiere exterioară. Ba mai mult, în unele momente am forțat și insistat pe ce mai rămăsese cald și bun, ca să n-o luăm razna. Cred că încă sunt(em) cumva acolo. De aici mă concentrez acum pe ce am observat că a luat un avânt zdravăn în ultimii câțiva ani și mizez pe faptul că până în 2030 se va stabili frumos. Cred că răspunsul meu e suficient de naiv și optimist încât să cuprindă cumva și a doua întrebare. Filtrând inevitabil și prin bizarele straturi ale anului trecut, mă gândesc la modul în care s-au activat diverse laturi ale tinerilor (20-45 de ani). Separăm gunoiul atent și colorat – și fiindcă așa ne zicăștia și fiindcă tu vezi ce se întâmplă dacă nu, și chiar dacă oricum vine o singură mașină și le ia pe toate. Scăpăm de vechituri postând rapid un anunț online și-i bucurăm pe alții de canapeaua noastră veche. Ne mobilizăm ca să salvăm pisici și pui de bufniță și până la urmă salvăm. Hipermarketurile devin un task anevoios pentru tot mai mulți, mall-urile un chiar e musai? Ardeii verzi cumpărați din

piață miros a ardei copti – deși necopti. Cumpărăm lapte de la Stella sau Bella sau orice văcuță cu al cărei stăpân poate stăm la povești. Căutăm oameni cu sere aproape de noi ca să cumpărăm mușcate. Punga cu punge se transformă în săculeții din trăistuță și mai bine prindem câte o bucată de gheață în gură decât să primim pai în Cuba Libre. Și apoi: proteină de mazăre, fulgi de drojdie, handmade, cadeunacădemtoate, concediu de paternitate, premiile Sofia Nădejde, laureată, terapeutul lui, terapeuta lor, ghișeu online, petiții online, piața unirii la ora 8, încă 5 kilometri de autostradă, pistă pentru biciclete, ca-n germania, ca-n finlandia, ca la țară, sustenabil, durabil, transparent. Sigur că toate astea sunt resimțite la un nivel atât de mic încât poate fi chiar rușinos să le acorzi atâta importanță. Sigur că ce aiurea e să vezi doar părțile bune – nu le vezi, dar te uiți la ele din mijlocul lor și te păcălești că în 9 ani vor fi însemnat mai mult decât pare acum. Iar în afara bulei știi deja cum e și știi cum poate fi – și nope.

CEZAR POPA

E-un exercițiu de naivitate să crezi că țara asta se va schimba (că s-ar putea schimba, că s-ar lăsa schimbată) radical până-n 2030, nu în ultimul rând pentru că am intrat în acest deceniu cu două picioare stângi. Sigur, puțină speranță prinde bine unui *dry spell* creativ, avizat fiind că poți cădea ușor în decadență sau înfiorare patriotă. Dar ceva începe să scârțâie în fantazia asta a neamului nobil și iubitor, a statului care-ți vrea binele, a partidului care nu te vrea tuns sau linșat, și pe măsură ce te tamponezi cu sistemul, afli pe pielea ta că optimistul e adesea și neputinciosul. *There is no war in Ba Sing Se*. Nu degeaba te înghit textele lui Kafka în lumi delirante, în primă fază cinice, de-un secol încoace. Nu degeaba predică Heller o neputință în fața Istoriei, iar Pynchon face din paranoic un regn de sine stătător. Sunt curios cum ar reacționa oricare din insolenții literaturii de secol XX într-o vizită a României de azi. Plimbați în cartierele sărace unde locatarul nu se roagă să nu-l zdrobească tavanul în somn, ci să pice eficient, într-un punct vital, un șoc imediat; pe străzile unde elevii de ciclu primar, trădați deja de sistemul educativ ori de lipsa posibilităților, se amestecă printre oamenii fără adăpost; la colțurile în care se ascund cei dependenți, cetățeni care nu au parte de susținere inechivocă pentru că ea nu există; în casele unde mamele încasează pumni și se întorc,

silite, cu o mână de cusături și convingerea că istoria se va repeta; în 2021, când primul nou-născut a ieșit din corpul unei copile de 15 ani; în spitalele unde pacienții ard de vii. Ești tentat să spui că nimeni nu are dureri ca ale noastre. Dar ne-nvârtim cu toții în același bolgii de zi cu zi. Noi avem țepușe anti-homeless gri și urâte, pe când americanii le vopsesc în curcubeu. Gazul lacrimogen e același. „Insulated by secret loyalties and codes of silence from the world they'd all been given to control, or, as they liked to put it, protect and serve.” Firește, și eu contribui la arătutul cu degetul, și mă implic doar atât cât mi-e comod în politică, într-o variantă diluată. Nu încep polemici pe Facebook (îmi pare o formă josnică de comunicare sau activism, soiul de vanitate care te convinge nu doar c-ai făcut destul, exagerat de mult, ci și că ai fost neîndreptățit în proces); nu fac sondaje; încerc să limitez etichetele ad hominem. Presupun că opoziția la fenomenele descrise mai sus mă împinge, natural, spre stânga, în măsura în care sunt preocupat de binele comunităților asuprite. Știu că nu fac destul. Aș vrea să-i văd preferiți pe nefericiți, acum și mereu, dar însuși modul condițional dezlipește realul de plauzibil. Nu cred în mitul responsabilității individuale în crizele ample ale națiunii. Cred că românul se naște, dacă nu cu ură față de celălalt, măcar cu dilema efortului de a-l înțelege. Or, celălalt nu e negociabil. Peste nouă ani vom fi negreșit aceiași, dar peste nouăzeci, dacă ne dăm o palmă sănătoasă, poate că nu. Să investim în educație și (re)abilitare. Să știm ce e compasiunea. Dar mă tem că România lui 2030 e România lui 2021 cu ceasul dat înainte, la fel cum crizele de azi sunt crizele deceniului trecut. Și nu știu după câte alte dealuri vom zări o răscruce.

MARIA MIRUNA SOLOMON

Am avut marele privilegiu de a fi plimbată prin lume încă din copilărie; totuși, din cauza asta am ajuns să compar, în mod nedrept, micul Bacău cu metropolele vest europene. Plecând tot mai des, am ajuns să detest zilele petrecute acasă, până în punctul în care așteptam cu ardoare orice fel de șansă de scăpare. Asta îmi doresc și acum.

Cred că dacă circumstanțele erau diferite – dacă copilăream în București, în Iași, în Cluj – perspectiva mea ar fi fost complet alta, aș fi avut alt punct de plecare. Nu mă plâng – poate traiul într-un oraș mic

mi-a și permis să rămân cumva umilă, să mă bucur de toate oportunitățile pe care le prind.

Nu mă văd în România în 2030. Nu sunt printre idealști, nu știu cum pot schimba ceva, nu cred că țin de mine.

Dar ce aș vrea să văd – aș vrea să văd o mai bună înțelegere și implementare a drepturilor civile, drepturi de bază care încă lipsesc.

În *Toni Erdmann* (2016, Maren Ade) apare un București luxuriant, *corporate*, inaccesibil muritorilor de rând, și probabil asta este direcția în care se va dezvolta în continuare. Degeaba multinaționale dacă discrepanțele rural-urban sunt în creștere, dacă România are aproape un sfert din mamele minore din UE. Degeaba metropole IT dacă partide extremiste încă au șansa să se ridice.

Aș vrea să văd români care se întorc acasă și care rămân aici. Români care sunt bineveniți în piața muncii, care pot oferi un trai stabil familiei fără a munci pe brânci în altă parte. Aș vrea să mă întorc cu ei.

MARA CIOROIANU

Fix 2030? A, voi avea cel mai probabil 28 de ani atunci. Îmi doresc mult mult să scăpăm de viziunea asta puternic patriarhală. Să nu mai existe dominație masculină și să nu mai fie normalizată. O lume care să semene cu ce îmi imaginasem până să o cunosc.

Vreau un loc sigur, nemarginalizat, unde nu am doar câteva opțiuni din care să aleg: să devin aia sau aia, să fac copii „cât mai pot”, să fiu ce vor cei din partea mamei sau a tatei. Unde terapia e gratuită și nu trebuie să se înghită necazul pe gât până apar banii ca să ajungem la ea. Să se ia inițiative pentru a se restabili echilibrul climatic. Vreau o lume în care poetelor nu li se reproșează că sunt și femei, în care profesiile la feminin sunt normalizate. Unde nu există proiecția nimănui, ideala lume pe care mi-o proiectez e cea în care corpurile sunt acceptate și suntem văzuți mai mult ca un corp. Nu vreau să mai existe agresiune, opresiune, autoritate față de, împotriva, ca să [...]. Nu vreau să fim „prețuiți” după randament, după capacitatea de a sta și câte 14 ore în picioare la serviciu. Nu vreau să fiu făcută ambițioasă și hotărâtă doar pentru că am lucrat la 16 ani, fiindcă au fost alte căi prin care am dobândit atuurile din prezent. Nu mai vreau capitalism și injustiția socială pe care o aduce odată cu el. Nu mai vreau discriminare pe stradă, virtuală, la metrou, în familie, nicăieri, având

ca țintă orientarea mea sexuală, identitatea de gen, vârsta, aspectul. Nu mai vreau presiunea din exterior de a avea relație sau de-a trage cu dinții când te afli într-una până se ajunge la epuizare. Nu mai vreau stres, constructe sociale, pericole ce amenință fizic și psihic statul în casă sau și lumea de după ieșit. Vreau o lume

care să semene cu ce mi-am imaginat și după ce-am cunoscut-o, o lume pe care mi-o imaginez și acum.

Mă rog, ar fi frumos și reconfortant să se întâmple ce îmi doresc și înainte de 2030.

IOAN COROAMĂ

Tendința principală de răspuns virează mai curând spre cum mi-aș dori să arate România decât spre a-mi imagina realist și rezonabil lumea de peste un deceniu. În 10 ani se pot schimba enorm de multe, anumite nișe ale realității aflându-se în plină ascensiune/ evoluție, altele în punct de regresie/extincție. Problema apare când realizăm că cele aflate pe cale de dispariție sunt mai benefice pentru existență decât cele ce se răs-pândesc din ce în ce mai vertiginos.

Prima narațiune care începe să reînvie la nivel internațional (în special la nivel european) și care nu pare că ocolește România este narațiunea excluderii, sau mai bine zis narațiunile excluderii, care aparțin de sfera comportamentelor și crezurilor de viață extremist-fundamentaliste. Când un partid neo-fascist ca AUR, cu revendicări istorice legionare, atinge cvorumul de eligibilitate pentru intrarea în Parlament, atunci se nasc niște semne îngrijorătoare de întrebare. Într-o lume unde teroriștii preiau controlul Afganistanului iar imagini cu femei care acoperă tapeturi cu alte chipuri de femei fac înconjurul lumii, tot ce pot spera e la mai multă empatie și deschidere spre toleranță și acceptarea Diferitului, Celuilalt, la mai multe acțiuni și pârghii care să submineze orice fel de autoritate care dezbină, polarizează, (de)limitează pe criterii cantonate undeva în politica și morala medievale.

Din păcate, actualitatea politică europeană mă face mai curând sceptic cu privire la o tranziție spre progresism pe teritoriul românesc, dat fiind faptul că în nenumărate rânduri modelele noastre occidentale sunt de fapt formațiuni ultra-conservatoare (FidesZ, Lega Nord, Konfederacja) care încearcă să introducă într-o formă subtilizată fascismul în structurile sociale. Mi-e greu să prevăd o tranziție atât de imprezvizibilă când România nu are o stânga parlamentară reală. Singurul partid de stânga cu discurs racordat la Occident n-are priză la ethosul român din cauza lipsei populismului său, care-l face să pară edgy și „ocult”. Ce facem cu populația care nu are acces la o educație reală și care devine masă de manevră în jocurile de manipulare politică?

Mi-aș dori ca anul 2030 să aducă progrese cât de mici, dar vizibile, în ceea ce privește reprezentarea politică a categoriilor defavorizate, accesul la educație și calitatea educației. Taică-miu mi-a povestit că anul trecut, pe timp de pandemie, cât făcea parte din comisia de admitere pentru liceul vocațional la care este profe-

sor, a dat peste un băiețel care împrumutase un smartphone de la un cunoscut și care a mers până la gara din sat (singurul loc cu semnal la internet din zonă) pentru a putea susține examenul. Genul acesta de realități mă fac să-mi pierd orice fel de speranță pentru schimbare când simultan guvernul e preocupat să-și numească politic oamenii prin inspectorate județene.

Cum rămâne cu oamenii pe care nimeni nu-i poate proteja și care nu se pot proteja singuri?

Cum rămâne cu non-umanul finit care este colonizat de om și folosit de el ca o unealtă cu posibilități de regenerare și resurse infinite? Mi-ar plăcea ca 2030 să aducă o schimbare și aici, să învățăm că nu există dihotomia dintre om și Natură, conceptul din urmă nefiind altceva decât o invenție a modernității pentru a legitima tendința de expansiune a erei industriale burgheze/capitaliste și a costurilor supra-saturate pe care le presupune această expansiune. Mi-ar plăcea ca în 2030 mai mulți români să înțeleagă că nu suntem cu nimic mai speciali decât alte forme de existență planetară, ci că suntem doar un alt agent ce face parte din multiplele ecosisteme, singura diferență fiind aceea că ne-am oferit istoric putere nelimitată de acțiune asupra a ceea ce nu ni se putea împotrivi și pe care-l resimțeam ca inferior. Din păcate, această putere a făcut ca ultimul raport IPCC să arate că umanitatea a reușit să distrugă cu propriile forțe orice formă de echilibru ecosistemic de pe Terra (de la emisiile masive de CO₂ care topesc calotele glaciare și care supra-încălzesc planeta, până la simplele deșeuri aruncate în locuri nepermise). Ammons a fost profetul secolului XXI, care după mine este în mare parte secolul gunoiului care cucerește aproape fiecare teritoriu al realității prin formele cu care pătrunde pe pământ. Respirăm gunoi, ne învecinăm constant cu gunoi, împrumutăm formele gunoiului iar în unele cazuri devenim una cu gunoiul, sechelele cu care a rămas aerul odată cu Revoluția Industrială și impunătoarele gropi de gunoi sau stații de epurare depunând mărturie pentru această realitate tristă. România încă nu a dobândit tactul social de acțiune în interesul mediului, oameni ca Adrian Dohotaru sau Mihai Goțiu fiind în nenumărate rânduri catalogați de conspiraționiști drept niște forțe obscure care ne trădează „neamul”.

Mi-ar plăcea ca 2030 să fie despre o Românie care ușor ușor renunță la instrumentarul unei gândiri mitice, fixată pe fundațiile unor concepte precum identitatea națională, dreapta credință sau conștiința de neam.

Mi-ar plăcea ca România lui 2030 să fie o Românie în care două fete sau doi băieți care se țin de mână pe stradă să nu fie discriminați și priviți cu ură, sau o Românie unde braconajul devine demonizat fără drept de apel și fără acceptarea unor circumstanțe atenuante.

O Românie a iubirii și a îmbrățișării de diversitate, nu a fricii și a respingerii vehemente a noului și a incomprehensibilului. Ceea ce nu înțelegem n-ar trebui să ne stârneasă lehamite și vituperanță, ci ar trebui mai întâi de toate să ne stârneasă interesul de a cerceta și de a înțelege acel ceva.

O Românie mai puțin agonistică și vindicativă și care exersează din ce în ce mai des legile simbiozei. Din păcate, aș fi prea naiv să cred că se va întâmpla chiar așa, nu-mi rămâne decât să sper.

GABRIELA VIERU

Deși m-ar tenta foarte mult să spun că 10 ani e prea puțin timp pentru niște „evoluții” semnificative, dacă e să ne uităm retrospectiv, între 2000, 2010 și 2020 au avut loc, totuși, niște schimbări pregnante. Cum e și firesc.

Zic că ne vom raporta, în continuare, la Occident. Vom importa pe brânci de acolo. De la idei, la produse fizice și până la forța de muncă vulnerabilă din punct de vedere ideologic (vietnamezi, poate afgani etc.). Asta pentru că, tradiționaliști din fire, românii știu că mereu o să fie cineva mai necăjit decât ei. Cineva la care să se poată uita cu milă. *Also*, tind să cred că foarte mulți tineri vor migra, că vom deveni o țară tot mai bătrânicioasă, din ce în ce mai puțin vie.

Literar vorbind, observ în proză o revenire la rural. De fapt, nici nu cred că ne-am dezis vreodată de el. Cred că se va mai merge în direcția asta o perioadă, mai ales că și filmul românesc a început să-l (re)exploateze. Am văzut de curând „Berliner” (în regia lui Marian Crișan), o satiră politică excelentă. Elementele satului bănățean, precum și deprinderile omenești de acolo (cu care ne identificăm, de fapt, cu toții) au fost foarte bine redate. Totodată, simt că și zona LGBT începe să mai câștige niște teren la noi. Încet, dar sigur. Poate peste 10 ani o să avem încă 10 reprezentări stabili. Chiar ne-ar trebui. La fel cum și feminismul, deși prea puțin, din păcate, s-a tot impus în ultima vreme.

În același timp, mi-ar plăcea ca peste 10 ani Biserica să se separe de stat. 230 de ani de la Revoluția Franceză și noi tot n-am învățat nimic. Cred cu tărie că separarea ar aduce cu ea beneficii.

Ca să concluzionez, nu-mi place neapărat direcția în care ne îndreptăm. Cred că vom bubui de tehnologie și informații tot mai interesante, dar asta nu va schimba cu nimic nivelul de sărăcie, lipsa unei educații de bază bine pusă la punct sau tradiționalismul extrem ale României.

MIHAELA SZABO

În România din 2030 îmi văd vecinii ducând câte trei pungi de gunoi separate pe categorii de deșeuri, aud copiii din fața blocului vorbind despre cum își pot alege materiile la care pot participa la școală în funcție de propriile interese. În spitale se simte mai multă empatie iar medicii vorbesc pe înțelesul pacienților, nu mai aud de la nimeni „nu se poate la noi, nu avem aparatura necesară”. În drum spre mare nu mai văd zeci de blănițe neînsuflețite, autostrăzile au garduri astfel încât să nu poată trece vreun animal pe partea carosabilă. Se vorbește despre plastic ca despre ceva din timpuri de demult și-s muulte biciclete care fac în ciudă mașinilor rămase acasă fără drept de intrare în zone pietonale, ca în orașele alea civilizate. Oamenii citesc în parcuri poezie și și-au dat seama cum e cu speakerii motivaționali și dezvoltarea personală.

EMILIAN-CĂTĂLIN LUNGU

Cred că în 2030 România va avea schimbări climatice majore, care se resimt deja, cel puțin în luna iunie, când în toată țara a plouat non-stop. În viziunea mea utopică, mi-ar plăcea ca în 2030 să trăiesc – sau să mă întorc – într-o Românie mai incluzivă, mai puțin rasistă, mai puțin homofobă, mai puțin misogină, mai educată. Îmi imaginez în 2030 o Românie care a început deja să finanțeze sectorul cultural și a demarat proiecte pentru locuințele sociale, politici *eco-friendly* și restaurarea clădirilor art deco, care mai ales în București stau să cadă peste noi. În viziunea mea utopică, mi-ar plăcea o Românie *selfaware*.

* * *